

Over verlangen gesproken

Preek over Jesaja 65:17-25

Paaskerk Baarn, derde Advent 14 december 2014

Ds. M.M. Kool - Mout

na de Schriftlezing zongen we psalm 126 Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap

Het zal een droom zo thuiskomen, zo in vrede leven. We zijn het niet zo gewend om daar met elkaar over te spreken. Over het verlangen dat in ons leeft.

Het bleef dan ook even stil toen ik de vraag neerlegde in de 18+ kring en ook later in de bijbelkring. Waar verlang jij eigenlijk naar?

Met enige schroom begonnen we er wat van te delen. Naar rust zei de een, meer verbondenheid, ik zou me wat meer verbonden willen voelen met mensen om mij heen, ander...vrede... thuis, in je relatie, vrede met jezelf...Verlangen naar vrijheid, jezelf mogen zijn.

We zijn, het niet zo gewend om daar bij ons zelf bij stil te staan, of het met een ander over te hebben. waar je echt naar verlangt. Het maakt ook kwetsbaar, dat te delen. Want ineens geef je woorden aan je onrust, aan momenten die je kent, van alleen voelen, ineens geef je toe dat er plekken zijn, waar je niet jezelf bent, waar jij doet wat je denkt dat gewenst is of wat van je gevraagd wordt, maar waar je niet het gevoel hebt dat je tot je recht komt. Jammer is dat eigenlijk...dat we het niet wat meer gewend zijn om daar met elkaar te spreken.

Want het deed zo goed. We ontdekten hoeveel dat verlangen van ons betekenen kan. waar we naar uitzien, kan enorm bepalend zijn voor ons bestaan. Voor wat we voor mogelijk houden, waar we naar streven. Wie te lang voorbij leeft aan zij verlangen, raakt opgebrand, burn out...Verlangen dat te lang wordt weggestopt geeft Heimwee. Huispijn betekent dat letterlijk. Zo is dat met verlangen, het is mooi, kan je vleugels geven, maar ook pijn doen... het is levenskracht, maar ook honger, dorst. Verlangen streeft naar vervulling...wie verlangt, kijkt verder. je hebt een vergezicht dat aantrekt dat jou niet loslaat. Dat verlangen proef ik ook bij Jesaja, een vergezicht heeft hij wat hem niet loslaat. Op het moment dat Jesaja de laatste hoofdstukken van zijn boek aan het papier toevertrouwt, is het al weer twee eeuwen geleden dat Jeruzalem werd ingenomen door een machtige koning met paarden wagens en soldaten. De koning verwoestte de stad, voerde de inwoners eruit weg naar Babel. Nu zijn ze eindelijk weer terug. De tempel hebben ze weer opgebouwd, steen voor steen komt de stad weer tot leven. Er worden weer kinderen geboren, wijngaarden aangelegd. Bijna zou je het leven goed kunnen noemen. Goed zoals God het in den beginne bedoeld heeft. Maar de profeet ziet een addertje onder het gras. Want het is niet alleen maar goed in de stad. Er zijn spanningen tussen de mens en zijn naaste. En ja, waar zijn die niet. De profeet ziet en weet: het goede leven is iets dat altijd behoed moet worden. Dat vraagt om bescherming.

Het goede leven, kent tijden dat je er moeite voor moet doen, want voor je het weet sta je al weer buiten het paradijs, streven mensen dingen na ten koste van het verlangen van de ander. In Jesaja leeft dat verlangen dat mensen tot hun recht mogen komen. Zo worden zoals ze zijn bestemd, als beeldrager van God, scheppend dus.

Steeds weer horen we dat in de stemmen van profeten als Jesaja:

zij hunkeren naar een wereld waar mensen scheppend leven mogen.

Dat het werk van hun handen niet zinloos is, waar je je niet voor niets inspant,

maar dat het werk van je handen vrucht draagt. Zij hunkeren naar een wereld waar niemand zal nog kwaad doen of onheil stichten. Dat, zo hebben zij dat verstaan, is ten diepste

Gods verlangen voor deze schepping, en dat verlangen wordt telkens opnieuw verwoord

door profeten die dit vuur in hun botten voelen. Dat profetische vuur, dat verlangen dat de

eeuwen door de wereld al overgaat, doet mensen spreken en hunkeren naar een wereld waarin

kinderen geboren worden, niet voor chaos, maar voor het leven, dat ze iets moois mogen opbouwen. Het is het verlangen naar een wereld waar je niet afgerekend wordt op je afkomst, je kleur, je hebben en houden, maar dat je gekend wordt, gezien, aanvaard zoals je bent, met de mogelijkheden die jij in je hebt waar mensen of ze nu goed of niet goed, sterk of kwetsbaar zijn, hun leven mogen voltooien dat recht gedaan wordt.

“Zie, ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.”

wolf en lam zullen samen weiden. Een idyllisch plaatje. Je ziet het voor je maar durft het nauwelijks nog te geloven. Bijbelse utopie is het. Die rekent met de mogelijkheid van een andere wereld dan deze.

Wat een gewaagd visioen, teer, breekbaar. Maar het wordt ons aangereikt, om naast de vaak zo harde, andere werkelijkheid van de dag te leggen. Het is Gods verlangen voor de Schepping. En als we in onszelf dat verlangen herkennen, dan mogen we dat ook zien als de trekkracht van God in ons het verlangen van de Eeuwige dat in ons ruimte, in ons onderdak zoekt. Dat verlangen van God, dat niet zonder mensen kan, die dat uitleven. Dit verlangen, dit visioen ernstig nemen zal maken dat je steeds je ogen en oren openhoudt voor de kleinste tekenen van opleving en nieuw begin. In jezelf, in het samenleven. In onze wereld.

‘Ik voel in mijzelf een plicht tot vertrouwen in die mogelijkheid; zei Oosterhuis eens. Dat vind ik mooi. Een plicht tot vertrouwen. Het heeft denk ik te maken met hoe dan ook, gaan staan in een eeuwenoude traditie van hoop. Kiezen voor hoop tegen wanhoop. En we weten: er trekt door de eeuwen heen en tot op vandaag een lange stoet van zulke kiezers. En we weten ook, dat we naast die utopie van hoop, naast dat visioen ook gewoon nuchtere afspraken nodig hebben: die maak je met jezelf en met zo veel mogelijk anderen. Van zo doen wij dat: dat je blijft verlangen naar een wereld met schoon water, en brood, liefde, school en goede zorg, alles voor allen. En daar richt je je dan op in je gewone dagelijkse leven.

Wie verlangt, staat als het ware op de uitkijk.

De zoeker is erop uit om iets te vinden. En dan zien we in onze dagen zo’n jonge vrouw Malala, zij weet: kinderen hebben geen geweren maar potloden nodig om mens te worden...

Wie verlangt staat op de uitkijk en dan zien en horen we in onze dagen:

hoe mensen door het vuur gaan voor een ander. ik denk aan een zwaar gehandicapte man, die zijn werk in de kaarsenmakerij dreigde te verliezen. Het enige wat zijn spasme toeliet wat met een enkele armbeweging oude restjes van kaarsen in een bak naast hem te gooien.

Doornieuwe regelgeving zou dit niet meer mogen dankzij de inzet van zijn begeleiders mag hij daarmee door gaan. Gelukkig zijn er mensen als deze, die verlangen serieus nemen, en daardoor andere mogelijkheden zien, scheppend bezig zijn.

En zo zijn er nog veel meer voorbeelden te noemen waarin dat zichtbaar wordt, in uw, in jouw en mijn leven. Het is het diepste verlangen van de Eeuwige

– die het werk van zijn handen niet loslaat- dat mensen tot hun recht komen. Scheppend bezig blijven. God legt zich niet bij leven dat vastloopt, bij het donker van ons leven.

“Zie ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde”.

Die beweging is er al, voortdurend.

Het is een uitnodiging aan ons om ons daarin voegen. Dat wij op die trekkracht mogen ingaan, met wat ons gegeven is. En steeds opnieuw die keuze, dat we het mogelijke voor ogen houden,- dat we die afspraak met elkaar steeds vernieuwen, in de dagen van Advent, op Oudjaar op grote verzoendag, op je verjaardag, dagen genoeg! Amen.